

PATEICĪBAS UPURI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 6:19-21; Ef. 2:8; 1. Pēt. 4:10; Lūk. 7:37-47; 2. Kor. 8:8-15; 2. Kor. 9:6, 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jāņa 3:16).

Mūsu Dievs ir dāsns Dievs. Šo lielisko patiesību visspēcīgāk varam redzēt Jēzus upurī. “Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jāņa 3:16). Vai šajā pantā: “Ja nu jūs, samaitāti būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz” (Lūk. 11:13).

Dievs dod un dod. Tāds ir Viņa raksturs. Tādējādi mums, kas cenšamies atspoguļot šo raksturu, arī ir jādod. Ir grūti iedomāties lielākas pretrunas kā tās, kādas atklāj “savtīgs kristietis”.

Viens veids, kā mēs varam atdot atpakaļ to, kas mums ir dots, ziedojumi. Mūsu ziedojumi ir iespēja izteikt pateicību un mīlestību. Dienā, kad Jēzus uzņem atpestītos Debesīs, mēs redzēsim tos, kas ir pieņēmuši Viņa žēlastību, un sapratīsim, ka šī pieņemšana ir padarīta iespējama ar mūsu pašuzpurīgajiem ziedojumiem.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim svarīgus ziedojumu aspektus. Dāsna došana, vai tie būtu līdzekļi, laiks vai talanti, ir spēcīgs līdzeklis, kā iemiesot mūsu ticību un atklāt Dieva, kam mēs kalpojam, raksturu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. martā.

“Kur ir tava manta”

Izlasi Mat. 6:19-21. Lai gan šie panti mums ir tik pazīstami, kā mēs tomēr varam būt brīvi no spēcīgās vilkmes, ar kādu mūs pievelk laicīgās bagātības? Sk. Kol. 3:1, 2. _____

“Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds” (Mat. 6:21) – tāds ir Jēzus aicinājums. Šī apgalvojuma pilno apjomu varam redzēt no diviem iepriekšējiem pantiem, kas pretstata mantas krāšanu virs zemes tās krāšanai Debesīs. Zemi apraksta trīs vārdi: kodes, rūsa un zagļi (sk. Mat. 6:19), kas visi ietver to, cik īslaicīga un pārejoša ir mūsu laicīgā manta. Kurš gan nav piedzīvojis, cik ātri var izgaist laicīgās lietas? “Virš zemes viss ir nestabils, neskaidrs un nedrošs. Viss ir pakļauts sapūšanai, iznīcībai, zagšanai un zaudējumiem. Debesis ir pretējas: viss ir mūžīgs, izturīgs, drošs un neiznīcīgs.” (C. Adelina Alexe “Where Your Heart Belongs,” in *Beyond Blessings*, edited by Nikolaus Satelmajer, (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2013), p. 22)

Paskatīsimies uz saviem īpašumiem. Pat ja jums ir tikai nedaudz, ātrāk vai vēlāk lielākā daļa tiek izmesta. Izņēmums varētu būt dzimtas īpašums. Bet gudram pārvaldniekam vajadzētu nodarboties ar mantas krāšanu Debesīs, lai tā būtu droša. Tur atšķirībā no šejienes nav jāuztraucas par novecošanu, zagļiem vai laupītājiem.

Mat. 6:19-21 satur vienu no vissvarīgākajiem namturības skaidrojumiem. Manta velk, rauj, piespiež, pieprasa, kārdina un ilgojas pārvaldīt tavu sirdi. Materiālajā pasaulē sirds seko mantai, tāpēc ir būtiski, kur paliek tava sirds. Jo vairāk mēs pievēršamies laicīgajām vajadzībām un ieguvumiem, jo grūtāk mums ir domāt par Debesu lietām.

Apliecināt ticību Dievam, bet turēt mantu virs zemes ir liekulīgi. Mūsu darbiem ir jāaskan ar mūsu vārdiem. Citiem vārdiem, savu mantu uz zemes mēs redzam ar acīm, bet mums ir jāredz savi ziedojumi kā manta Debesīs ticībā (2. Kor. 5:7). Lai gan mums ir jābūt praktiskiem un jā rūpējas par savām vajadzībām (pat pensijas vecumā), ir svarīgi vienmēr paturēt prātā plašāku skatījumu – mūžību.

Izlasi Ebr. 10:34. Ko svarīgu Pāvils šeit pasaka par kontrastu starp mantu virs zemes un Debesīs? _____

Dieva žēlastības pārvaldnieki

Ko saskaņā ar Ef. 2:8 vēl Dievs mums ir iedevis? _____

Žēlastība ir “nepelnīta labvēlība”. Tā ir dāvana, ko tu neesi pelnījis. Dievs ir izlējis Savu žēlastību pār šo planētu un, ja mēs to neatraidīsim, Viņa žēlastība nolaidīsies un pārveidos mūsu katra dzīvi tagad un uz mūžīgiem laikiem. Žēlastības dāvanā ir ietverta visa bagātība un Debesu spēks (2. Kor. 8:9). Pat eņģeļi ir pārsteigti par šo lielo dāvanu (1. Pēt. 1:12).

Nav šaubu: no visa tā, ko Dievs mums dod, žēlastība, kas mums ir dota Jēzū Kristū, ir visdārgākā dāvana no visām. Bez žēlastības mēs būtu bez cerības. Grēka drūmā ietekme ir pārāk liela, lai cilvēki jebkad varētu sevi no tās atbrīvot. Pat paklausība Dieva likumam nevarētu dot mums dzīvību. “Vai bauslība ir pret Dieva apsoliņumiem? Nē, taču! Ja bauslībai būtu dots spēks darīt dzīvu, tad patiešām taisnība nāktu no bauslības” (Gal. 3:21). Galu galā, ja likums varētu mūs glābt, tad tas varētu būt vienīgi Dieva likums. Bet Pāvils saka, ka pat tas to nespēj. Ja tiksīm glābti, tad vienīgi žēlastībā.

Izlasi 1. Pēt. 4:10. Kā namturība ir saistīta ar žēlastību? Paskaidrojiet, kā došana Dievam un citiem atklāj Viņa žēlastību. _____

Kā raksta Pēteris, tā kā mēs esam saņēmuši Dieva žēlastības dāvanu, mums ir jābūt “labiem daudzveidīgās Dieva žēlastības pārvaldniekiem” (1. Pēt. 4:10). Tas ir, Dievs ir iedevis mums dāvanas, tāpēc mums ir jādod atpakaļ no tā, kas mums ir iedots. Tas, ko mēs esam saņēmuši žēlastībā, nav tikai mūsu priekam un labumam, bet evaņģēlija virzīšanai uz priekšu. Mums ir dāsni iedots (tāda ir žēlastība), dāsni mums ir jādod, kā vien mēs varam.

Padomājiet par visu, ko Dievs jums ir devis. Kādos veidos jūs varat būt tās žēlastības pārvaldnieki, kas jums tik dāsni ir iedota? _____

Vislabākais ziedojums

Izlasi Lūk. 7:37-47. Ko šis stāsts mums māca par pareizo motivāciju ziedojumiem Dievam?

Marija iegāja istabā un ieraudzīja Jēzu, atbalstīdamies pret galdu. Viņa sasita alabastra trauciņu ar dārgu svaidāmo eļļu un izlēja to pār Viņu. Daži domāja, ka viņas rīcība nebija pareiza, jo viņa taču bija piekopusi aizliegtu dzīvesveidu. Taču Marija bija atbrīvota no dēmonu apsēstības (Lūk. 8:2) un pēc Lācara augšāmcelšanās viņa bija piepildīta ar pateicību. Svaidāmā eļļa bija visvērtīgākais īpašums, kas viņai piederēja, un tādā veidā viņa parādīja pateicību Jēzum.

Šis stāsts ietver to, kādai patiešām vajadzētu būt mūsu motivācijai ziedojot: pateicībai. Galu galā, kāda vēl varētu būt mūsu reakcija uz neizsakāmi vērtīgo Dieva žēlastības dāvanu? Viņa dāsnums mudina arī mūs dot, un, savienojoties ar mūsu pateicību, kopā veido jēgpilnus ziedojumus, tai skaitā mūsu laiku, talantus, dārgumus un ķermeņi.

Izlasi 2. Moz. 34:26, 3. Moz. 22:19-24 un 4. Moz. 18:29. Lai gan konteksts ir pilnīgi atšķirīgs no mūsdienām, kādu principu mēs varam paņemt no šiem pantiem attiecībā uz mūsu ziedojumiem?

Mūsu vislabākie ziedojumi var likties nepietiekami mūsu acīs, bet tie ir nozīmīgi Dieva acīs. Dodot Dievam vislabāko, mēs parādām, ka liekam Viņu pirmajā vietā savā dzīvē. Mēs nedodam ziedojumus, lai izpelnītos labvēlību; mēs dodam to, kas mums ir, pateicībā par to, kas mums ir dots Kristū Jēzū.

“Pilnīga nodošanās un labdarība, ko izraisījusi pateicīga mīlestība, vismazākajai dāvanai, labprātīgam upurim dod dievišķu smaržu, darot dāvanu nenovērtējami dārgu. Tomēr, atdodot savam Pestītājam visu, ko mēs spējam dot, lai arī cik dārgs tas mums būtu, viss ko mēs varam upurēt, salīdzinot ar pateicību, ko mēs esam Dievam parādā, izliksies mums pašiem pārāk nepietiekošs un niecīgs. Bet eņģeļi ņem šos upurus, kas mums liekas niecīgi, un nes tos troņa priekšā kā smaržīgu upuri, un tie tiek pieņemti.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 397. lpp.)

Sirds motīvi

Kādā no iepriekšējām tēmām mēs pieminējām stāstu par atraitnes dāsno ziedojumu. Lai gan tas bija niecīgs, salīdzinot ar citiem ziedojumiem, tas bija dāsns, jo parādīja sirds un rakstura patieso būtību, mudinot Jēzu teikt: “Šī nabadzīgā atraitne ir ziedojusi vairāk par visiem” (Lūk. 21:3).

Tikai Dievs (Jēk. 4:12) zina mūsu patiesos motīvus (Sak. 16:2, sk. arī 1. Kor. 4:5). Ir iespējams veikt pareizos darbus ar nepareiziem motīviem. Dot no pārpilnības neprasa daudz ticības, bet dot, upurējot citu labumam, var patiešām spēcīgi liecināt par mūsu sirdīm.

Izlasi 2. Kor. 8:8-15. Par ko Pāvils šeit runā attiecībā uz došanu un došanas motīviem? Kādas principus mēs varam paņemt no šiem pantiem attiecībā un namturību? _____

Lai arī kādi ir jūsu došanas motīvi, tie var būt, sākot ar egoismu un beidzot ar altruismu. Cīņa starp savtību un došanu tiek izcīnīta biežāk nekā jebkura cita garīga cīņa. Savtība padara vēsu sirdi, kas kādreiz dega Dievam. Problēma rodas, ja mēs ielaižam savtību kristīgajā pieredzē. Tas ir, mēs atrodam veidus, kā attaisnot savu savtīgumu, un darām to Kristus vārdā.

Izšķirošo jautājumu var izteikt ar vienu vārdu: mīlestība. Un mīlestība nevar atklāties bez pašai izliecības, labprātības dot no sevis, pat upurēt citu labumam.

Ja mūsu dzīvē neatspoguļojas Dieva mīlestība, mūsu došana neatspoguļos Dieva mīlestību. Savtīga sirds sliecas mīlēt sevi. Mums ir jālūdz Kungam “apgraizīt mūsu sirds priekšādu” (5. Moz. 10:16), lai mēs varam iemācīties mīlēt tā, kā mēs esam mīlēti.

Mīlestība, visas patiesas labdarības pamats, ietver visas kristīgas labdarības summu. Dieva mīlestība, kas vērsta uz mums, iedvesmo mūs mīlēt pretī, un tā patiešām ir visaugstākā došanas motivācija.

Kas ir nepareizs tajā (ja ir), ka mēs dodam no brīvas gribas ar pienākuma izjūtu, nevis mīlestības dēļ? _____

Došanas pieredze

Ja Kristus atnāca, lai atklātu mums Dieva raksturu, vienam vajadzētu būt skaidram: Dievs mūs mīl, un Viņš grib mums tikai vislabāko. Viņš lūdz mūs darīt tikai to, kas nāks mums par labu, un nekad to, kas mums var kaitēt. Tas ietver arī Viņa aicinājumu mums būt dāsniem un priecīgiem tā devējiem, kas mums ir dots. Dāsni un brīvas gribas ziedojumi, ko mēs dodam, tikpat daudz nāk par labu mums pašiem, kā arī tiem, kas tos saņem. Tikai devēji iepazīs, cik daudz svētīgāk ir dot nekā ņemt.

Izlasī 2. Kor. 9:6, 7. Kā šis pants apkopo to, kādai vajadzētu būt došanai? _____

Dāsnu ziedojumu došana var būt ļoti personīga, garīga rīcība – un tādai tai arī vajadzētu būt. Tas ir ticības darbs, pateicības izpausme par to, kas mums ir dots Kristū.

Kā jebkura ticības rīcība došana tikai vairo ticību, jo “ticība bez darbiem ir nedzīva” (Jēk. 2:20). Nav labāka veida, kā vairo ticību, kā izdzīvot savu ticību – tas nozīmē darīt lietas, kas izaug, rodas no mūsu ticības. Kad mēs brīvi un dāsni dodam, mēs savā ziņā atspoguļojam Kristus raksturu. Mēs vairāk uzzinām par to, kāds ir Dievs, piedzīvojot Viņu paši savos darbos. Tādējādi šāda došana veido uzticību Dievam un iespēju “baudīt un redzēt, cik Kungs labs” (Ps. 34:8).

“Būs redzams, ka godība, kas mirdz Jēzus sejā, ir pašuzpurīgas mīlestības godība. Golgātas gaismā būs redzams, ka sevi aizliedzošas mīlestības likums ir dzīvības likums Debesīs un virs zemes, ka mīlestība, kas ‘nemeklē savu labumu’, izriet no Dieva sirds un ka Lēnprātīgajā un Pazemīgajā atklājas Tā raksturs, kas mājo gaismā, kurai neviens cilvēks nevar tuvoties.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 20. lpp.)

Kā jūs esat piedzīvojuši realitāti, ka ticība aug, dodot brīvi un dāsni no tā, kas jums ir dots?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Devīguma gars ir Debesu gars. Savtības gars ir sātana gars. Kristus pašuzpurīgā mīlestība ir atklāta pie krusta. Viņš atdeva visu, kas Viņam bija, un tad atdeva sevi, lai cilvēks varētu tikt glābts. Kristus krusts aicina visus svētītā Glābēja sekotājus uz labdarību. Princips, kas šeit ir ilustrēts, ir dot un dot. Īstenots patiesā labdarībā un labos darbos, tas būs patiess kristīgas dzīves auglis. Pasaulīgo princips ir gūt un gūt, un tādējādi viņi grib sev nodrošināt laimi. Bet šāds auglis, īstenots pilnā nozīmē, ir ciešanas un nāve.” (Elena Vaita “Advent Review and Sabbath Herald”, 1882. gada 17. oktobrī)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas savtīgumā ir tāds, kas to padara pretēju Kristus garam? Ko konkrēti mēs varētu darīt, lai palīdzētu pasargāt sevi no tās attieksmes, kas kritušam cilvēkam ir tik dabiska?

2. “Katrš lai dod tā, kā iesaka sirds, nevis ar sarūgtinājumu vai piespiedu kārtā: priecīgu devēju Dievs mīl” (2. Kor. 9:7). Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā “priecīgs”, Jaunajā Derībā parādās tikai vienu reizi. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par mūsu attieksmi dodot?

3. Izveidojiet sarakstu ar visu, kas jums ir dots Kristū. Lūdziet par to, ko jūs rakstāt. Ko šim sarakstam vajadzētu mums mācīt par to, kāpēc mums vajadzētu dot, atsaucoties uz to, kas mums ir dots? Vienlaikus ko jūsu saraksts māca jums par to, kā pat vislabākās dāvanas, kas dotas ar vislabākajiem motīviem, var likties tik niecīgas, salīdzinājumā ar to, ko esam saņēmuši?

4. Kāpēc savtība ir garantēts ceļš uz postu?

5. Padomā par kādu savā draudzes ģimenē, kam tieši šobrīd ir kāda vajadzība. Ko tu vari darīt tieši tagad, kas varētu palīdzēt kalpot šim cilvēkam vai cilvēkiem? Ko tu vari darīt, pat ja tas prasa sāpīgu upuri no tavas puses?